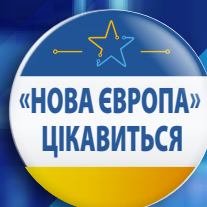

АЛХІМІЯ ПІДТРИМКИ УКРАЇНИ

ЧИ ГОТОВІ ЗАХІДНІ ПАРТНЕРИ
ПОСИЛЮВАТИ ОБОРОННІ
СПРОМОЖНОСТІ УКРАЇНИ?

КОМЕНТАРІ ЕКСПЕРТІВ

Цей матеріал було підготовлено за фінансової підтримки уряду Великої Британії в рамках проєкту «Взаємна трансформаційна сила: змінюючи Україну через співпрацю з ширшою Європою», який імплементує Центр «Нова Європа». Погляди, висловлені в цьому матеріалі, належать авторам і не обов'язково збігаються з офіційною позицією уряду Великої Британії.

АЛХІМІЯ ПІДТРИМКИ УКРАЇНИ

Чи готові західні партнери посилювати оборонні
спроможності України?

КОМЕНТАРІ ЕКСПЕРТІВ

В умовах затяжної війни з Росією, нестабільності військових поставок тема інвестицій в українську оборонну промисловість стає дедалі актуальнішою. Чимало країн уже заявили про готовність вкласти кошти у виробництво зброї в Україні. І цей інтерес, як виглядає, лише зростатиме. Проте існує чимало викликів, які стоять на заваді. У зв'язку з цим Центр «Нова Європа» звернувся до провідних українських і закордонних експертів із питанням: *“Як би Ви оцінили нинішню готовність і налаштованість західних партнерів України — зокрема в межах ЄС — посилювати обороноздатність України у коротко- та середньостроковій перспективі, чи то шляхом спільного виробництва, прямих інвестицій, чи надання військового обладнання; і які чинники нині сприяють або могли б додатково полегшити таку взаємодію у сфері оборонно-промислового комплексу України?”*

КЛЮЧОВІ ВИСНОВКИ:

- **Україна стає рівноправним партнером Європи у сфері безпеки.**
ЄС визнає цінність українського бойового досвіду та інновацій. Створення спільних систем ПРО і ППО, оборонних потужностей та інтеграція українських компаній у європейські програми (на кшталт SAFE) зміцнять оборону обох сторін.
- **Інвестиції в виробництво зброї — шлях до стійкості.**
Інвестиції в технології та виробництво забезпечать довготривалу підтримку й пришвидшать інновації. Але для стабільного прогресу Україні потрібно поліпшити бізнес-середовище.
- **Головна структурна проблема — фрагментованість оборонної промисловості Європи.**
Попри те, що сукупний ВВП Європи у 12 разів перевищує російський, відсутність масштабу виробництва та політичної рішучості не дозволяє реалізувати цю перевагу. Недофінансування і брак інтегрованості оборонної промисловості залишають Європу залежною від США.
- **Україні потрібна зброя зараз — і це має стати головним пріоритетом.**
Хоча структурні реформи оборонної індустрії важливі, для України ключовим є швидке нарощення постачань зброї, аби зберегти обороноздатність. Європі доведеться паралельно працювати над довгостроковими інвестиціями та швидкими рішеннями.
- **Брак виробничих потужностей вимагає комбінованих рішень.**
Найбільша проблема Заходу — нестача виробничих потужностей, тому потрібно комбінувати американські закупівлі, інвестиції в Україну та «коаліцію охочих». Спільне виробництво в Україні не лише закриває прогалини, а й дозволяє Європі вчитися на унікальному досвіді сучасної війни, зміцнюючи оборонну спроможність і зменшуючи залежність від США.

- **Європа має шанс стати лідером у підтримці України.**

Якщо подолати політичні вагання та бюрократію, можна стрімко прискорити виробництво зброї. Україна має гнучку оборонну промисловість і необхідний досвід, але для масштабування потрібні ресурси, технології та інвестиції ЄС.

- **Бюрократія залишається головною перешкодою для спільних проєктів.**

Найбільший бар'єр — бюрократія, яка гальмує спільні оборонні проєкти та створює ризики для партнерства. Європа має ресурси, а Україна — технології й бойовий досвід, однак повільні процедури й спроби винести виробництво за межі України загрожують рівноправності співпраці.

- **Північна Європа стає драйвером оборонної співпраці з Україною.**

Інші країни демонструють інтерес до застосування «данської моделі»¹ прямих закупівель і виробництва разом з Україною. Швеція, Норвегія і Данія демонструють стратегічне лідерство. Для збереження темпів потрібні більше фінансів, краща координація ЄС і НАТО та гарантії безпеки інвестицій.

¹ «Данська модель» — це механізм фінансування, де уряди країн-партнерів, зокрема Данії, напряду фінансують закупівлі озброєння та військової техніки українських виробників.

ДЖЕЙМС ШЕРР,

почесний співробітник Міжнародного центру оборони та безпеки (Таллінн, Естонія)

Європа взяла на себе зобов'язання мобілізувати 40 мільярдів доларів для України, компенсуючи частку США... НАТО, яке розробило Пріоритетний перелік потреб України (PURL), тепер включатиме допомогу Україні як внесок у виконання союзниками зобов'язання підвищити оборонні бюджети до 5% ВВП... У цьому поєднанні формується своєрідна алхімія, що обіцяє задовольнити короткострокові потреби України до того часу, коли довгострокові структурні зміни не дадуть результатів.

Із самого свого заснування головним досягненням Європейського Союзу було унеможливлення війни між його членами. Проте захист Європи від зовнішніх загроз завжди був трансатлантичною місією — це так само стосується і оборони України. Дональд Трамп грубо піддав сумніву майбутнє обох цих справ. Чи є у Європи ресурси, єдність і налаштованість, щоб відповісти на виклики і зробити це до того, як Україна зазнає непоправної шкоди?

Добра новина полягає в тому, що принаймні станом на сьогодні більшість європейських урядів та оборонних відомств впевнені в існуванні аксіоматичної залежності між обороною України та їхньою власною. Однак виборці не завжди поділяють ці переконання. Що є більш промовистим: плани Німеччини подвоїти оборонні витрати до 2029 року чи хиткість коаліції канцлера Мерца? Жорстка позиція Емманюеля Макрона щодо Росії вражає, але його внутрішня електоральна база різко скоротилася, а заборона Марін Ле Пен брати участь у виборах у 2027 році майже не похитнула популярність її партії "Національне об'єднання" (*Rassemblement National*). Водночас з-поміж країн "ЕЗ" (неформальна співпраця між Великою Британією, Німеччиною та Францією) найбільший політичний землетрус може статися у Сполученому Королівстві, де войовничо антиєвропейська і русофільська партія Reform UK має всі шанси стати найбільшою партією в парламенті після наступних виборів. Виборці можуть підтримувати популістські партії через причини, які мало пов'язані з Росією (як, наприклад, через питання імміграції), але це аж ніяк не зменшує шкоди, яку такі партії можуть завдати, якщо прийдуть до влади.

Навіть якщо політичний центр втримається, Європі ще належить подолати серйозні перешкоди, перш ніж її військова допомога досягне повного потенціалу. Як постійно нагадує українське керівництво, Росія становить загрозу не тільки для України, але й усієї Європи. Але на чому слід зосередити пріоритети? Велика Британія — найбільший постачальник військової допомоги Україні в Європі, однак ресурси, призначені для власної оборони Сполученого Королівства та інших важливих

напрянків (Арктика, Балтика, Червоне море й Перська затока), є недостатніми, якщо не тривожними. Чи правильно ми розставляємо пріоритети? Перед подібними питаннями стоять і Польща, Фінляндія та Німеччина.

Крім того, Європа має збалансувати довгостроковий імператив у створенні інтегрованої, передової оборонної промисловості з найнагальнішими потребами України. Лише тепер Європа починає усувати хронічне недофінансування, що послаблювало її оборонні спроможності з часів Холодної війни. Проте фінансування саме по собі не вирішує проблему. Найбільший недолік європейської оборонної промислової бази — це її фрагментованість, яка заважає досягати ефекту масштабу та виробляти такі обсяги продукції, що перетворили б ВВП (країни Європейської економічної зони та Велика Британія), у 12 разів більший за російський, на дієву військову міць та компенсували практично неминуче скорочення присутності США. Цю проблему неможливо вирішити без політичної мужності та глибоких і дуже витратних структурних змін. Утім, найгостріші виклики для України — короткострокові. Тому Європа не може оминати необхідність різко збільшити постачання систем озброєння, потрібних Україні вже зараз, щоб зберегти цілісність її оборони.

Не менш критичним дисбалансом для Європи є дефіцит життєво необхідних спроможностей — авіалогістики, технологій майбутнього покоління, стратегічних комунікацій, розвідки, далекобійних ударних систем — через що зберігається хронічна залежність від Сполучених Штатів. Інвестиції, що покликані зменшити цю залежність, нівелюються іншими заходами — наприклад, британськими закупівлями американських F-35A, що лише поглиблюють залежність. Неодноразово широко розрекламовані цілі — наприклад, англо-французькі "сили стримування" для України — зриваються через усвідомлення того, що необхідних ресурсів просто немає. Стратегічний оборонний огляд Великої Британії на 2025 рік далекоглядний та вражаюче послідовний документ. Але в ньому немає навіть натяку на те, як планується фінансувати потрібні програми та спроможності.

Сьогодні ці виклики усвідомлюють так, як це було неможливо у 2022 році. Прогрес помітний, а в деяких сферах він вражаючий. Європа взяла на себе зобов'язання мобілізувати 40 мільярдів доларів для України, компенсуючи частку США. Навіть більше, Штати погодилися надавати стільки допомоги Україні, скільки готові профінансувати європейські платники податків. НАТО, яке розробило Пріоритетний перелік потреб України (PURL), тепер включатиме допомогу Україні як внесок у виконання союзниками зобов'язання підвищити оборонні бюджети до 5% ВВП. Плани передбачають закупівлю радарів і систем радіоелектронної боротьби, перехоплювачів безпілотників і артилерії, що покриватиметься з національних бюджетів країн Європи і координуватиметься на рівні НАТО в обхід громіздких процедур ЄС. У цьому поєднанні формується своєрідна алхімія, що обіцяє задовольнити короткострокові потреби України до того часу, коли довгострокові структурні зміни не дадуть результатів. Не менш важливо, що союзники тепер визнають: партнерство з технологічною та індустріальною базою України відповідає інтересам обох сторін.

Імперативи швидкості, інновацій та структурних змін дедалі більше усвідомлюються. Але в нас досі немає впевненості, що ці виклики буде подолано.

Війна стає важливим рушієм промислових інновацій. Яскравим прикладом стали дрони та електронна боротьба. Якщо інвестувати в це, можна отримати суттєву вигоду від інновацій.

КАРСТЕН ЗОНДЕРГААРД,

посол Данії в НАТО (2010–2014)

Західна підтримка піддалася суттєвим змінам від початку російської агресії проти України, проте все ж таки деякі партнери роблять набагато більше, ніж інші. Постає питання, як посилити наявну допомогу.

На цю мить, США відходить від того, щоб просто давати озброєння, а обирає продавати його. Є група країн які не проявляють інтересу щодо підтримки України, їх допомога доволі мала. Інші ж продовжують не тільки надавати озброєння, але й роблять набагато більше. Вони купують нове та краще спорядження, і інвестують в українське виробництво.

Над Україною нависла довготривала екзистенційна загроза. Це логічно, що Захід має інвестувати і у власну промислову базу. Цього можна досягти за допомогою приватного та державного капіталу — як в Україні, так і в європейських країнах.

Війна стає важливим рушієм промислових інновацій. Яскравим прикладом стали дрони та електронна боротьба. Якщо інвестувати в це, можна отримати суттєву вигоду від інновацій.

Інвестиції відкривають шлях для двостороннього руху. Вони підвищують прогнозованість — без додаткових зупинок і затримок. Але — і тут є «але». Щоб цей процес рухався вперед, Україна повинна поліпшити бізнес-середовище. Сумніви щодо готовності України боротися з корупцією аж ніяк не сприяють цьому.

АНДРАШ РАЦ,

старший науковий співробітник Німецької ради з міжнародних відносин (DGAP), Німеччина

Тому у коротко- та середньостроковій перспективі потрібні проміжні рішення. Перше — закупівля американської зброї у Вашингтоні. Друге — інвестиції у власну, швидко зростаючу оборонну промисловість України. Третє — звісно, збільшення внутрішнього виробництва оборонної продукції та закупівля сумісної з НАТО зброї у партнерів поза Заходом, наприклад у Південної Кореї.

У Європі присутня сильна політична воля зберігати всеосяжну підтримку України. Більшість західноєвропейських країн чітко розуміють необхідність продовження допомоги Україні — гуманітарної, економічної та, звісно, військової. Це переважне громадське схвалення підтримки України підтверджується опитуваннями Eurobarometer (останнє з них доступне [тут](#)). Станом на весну 2025 року по всьому ЄС 59% населення підтримують ідею закупівлі зброї для України, тоді як підтримка економічної та гуманітарної допомоги є ще вищою.

Найважливішою слабкістю Заходу в цьому питанні є не політичний, а технічний чинник. Проблема з військовою підтримкою України полягає в тому, що запаси зброї, накопичені до 2022 року, майже вичерпано. Озброєння та боєприпаси, які були доступні «з полиці» на момент початку повномасштабного вторгнення, вже передано Україні. Що ще гірше — виробництво важкого озброєння в оборонній промисловості зростає недостатньо швидко. Ситуація зараз значно краща, ніж у 2022–2023 роках, але виробничі потужності все ще не відповідають потребам війни. Хоча у сфері виробництва артилерійських боєприпасів досягнуто помітних покращень, у плані важкої техніки, зокрема танків, БМП та артилерії, західноєвропейські країни все ще не можуть виробляти достатньо для задоволення потреб як України, так і інших країн-союзників. Особливо серйозна ситуація з виробництвом ракет для протиповітряної оборони. Через два-три роки ситуація стане значно кращою, оскільки будуть введені в дію нові виробничі потужності, але наразі ми ще не там.

Тому у коротко- та середньостроковій перспективі потрібні проміжні рішення. Перше — закупівля американської зброї у Вашингтоні. Друге — інвестиції у власну, швидко зростаючу оборонну промисловість України. Третє — звісно, збільшення внутрішнього виробництва оборонної продукції та закупівля сумісної з НАТО зброї у партнерів поза Заходом, наприклад у Південної Кореї.

Потрібні стійкі, довготривалі зусилля. Навіть якщо інтенсивність бойових дій в Україні згодом зменшиться, Росія не перестане бути агресивною, імперіалістичною державою в європейському сусідстві. Загроза з боку Кремля збережеться. Тож Європі потрібно готуватися до можливого російського військового нападу вже через кілька років після завершення війни в Україні.

Основною перевагою цих уже діючих проміжних рішень є те, що вони не підлягають загрозам вето з боку однієї чи кількох країн-членів ЄС і НАТО. Причина в тому, що ці коротко- та середньострокові ініціативи реалізуються у форматі «коаліції охочих». Країни, які готові робити внесок, це роблять, тоді як інші не зобов'язані цього робити і не мають права вето, щоб заблокувати весь процес. Іншими словами, формат «коаліції охочих» набагато стійкіший, ніж механізми, що працюють на основі консенсусу в ЄС і НАТО.

Крім того, інвестиції в оборонну промисловість України та спільне виробництво озброєнь дають європейським компаніям змогу безпосередньо вивчати досвід України у війні, інтегрувати отримані на полі бою уроки у майбутні розробки. Можливість вчитися в Україні, по суті, є значною перевагою — якщо Європа готова сприймати ці уроки, включно з тими, що можуть бути неприємними.

Водночас слід чітко усвідомлювати: потрібні стійкі, довготривалі зусилля. Навіть якщо інтенсивність бойових дій в Україні згодом зменшиться, Росія не перестане бути агресивною, імперіалістичною державою в європейському сусідстві. Загроза з боку Кремля збережеться. Тож Європі потрібно готуватися до можливого російського військового нападу вже через кілька років після завершення війни в Україні.

Тим часом, доки Україна воює та захищається, Росія не здатна відкрити інший фронт і напасти на будь-яку країну НАТО. Кожен день, коли Україна продовжує боротьбу, кожен знешкоджений українською армією російський солдат — це додатковий час для Європи. Україна захищає не лише себе, а й Європейський Союз. Тому життєво важливим інтересом Європи є не дати Україні впасти, не зрадити її, навіть якщо Сполучені Штати часом розмірковують над такою ідеєю. Країни ЄС і НАТО повинні твердо стояти на боці України, підтримувати її й водночас вчитися в неї.

Європейські програми на кшталт SAFE вже дозволяють українським компаніям напряму отримувати європейське кредитування через національні структури країн ЄС, а також напряму брати участь в європейських оборонно-промислових проєктах. Однак потрібні ще швидші та рішучіші зміни, щоб остаточно прирівняти за статусом українські компанії до компаній з країн ЄС і прибрати перепони для спільних проєктів.

МИХАЙЛО САМУСЬ,

директор, New Geopolitics Research Network

Формування готовності країн ЄС до зміцнення обороноздатності України проходить неритмічно, але постійно і з поступовим зростанням практичної площини цього процесу. Загалом, відбувається еволюція сприйняття України у безпековій та оборонній сфері Європи: від донора, який потребує допомоги, до рівноправного партнера, котрий володіє унікальним бойовим досвідом, у якого можна повчитися, як будувати нові доктрини ведення бойових дій, запроваджувати структурні адаптації збройних сил, а також отримати передові технології, випробувані на полі бою.

Також важливим є усвідомлення в європейських столицях необхідності побудови спільних бойових спроможностей для Європи (включно з Україною) для стримування агресивної Росії. Створення спільної системи ПРО та ППО, забезпечення достатньої кількості крилатих та балістичних ракет, будівництво спільних оборонно-промислових потужностей і навіть формування спільної ядерної доктрини для Європи — все це потребує скоординованого підходу як в країнах ЄС, так і Україні.

Європейські програми на кшталт SAFE вже дозволяють українським компаніям напряму отримувати європейське кредитування через національні структури країн ЄС, а також напряму брати участь в європейських оборонно-промислових проєктах. Однак потрібні ще швидші та рішучіші зміни, щоб остаточно прирівняти за статусом українські компанії до компаній з країн ЄС і прибрати перепони для спільних проєктів.

Окремої уваги також потребує питання забезпечення суб`єктності українських компаній у сфері інтелектуальної власності при реалізації спільних проєктів з європейськими партнерами. Крім того, потрібні нові комунікаційні майданчики для підтримки проєктів між країнами ЄС та Україною, де майбутні партнери зможуть отримати необхідну підтримку для кращого розуміння один одного для досягнення успіху як в інтересах Сил оборони України, так і європейських армій.

КЛАРА ЛІНДСТРЬОМ,

аналітикиня, Стокгольмський центр досліджень Східної Європи (SCEEUS)

Підтримка спільного оборонного виробництва з Україною стає дедалі більш поширеною моделлю в країнах Півночі. Північні країни впроваджують «данську модель» — пряме придбання та спільне виробництво озброєнь з українськими компаніями, підхід, який дедалі частіше наслідують інші європейські партнери. Підписаний на початку цього року меморандум між українською оборонною компанією «Радіонікс» та шведською Saab є прикладом поглибленої стратегічної співпраці у сфері спільного виробництва та передачі технологій.

Європейські партнери України демонструють дедалі більшу готовність і рішучість у зміцненні обороноздатності України, при цьому країни Північної Європи відіграють особливо активну роль. Наприклад, Швеція, Норвегія та Данія нещодавно оголосили про [спільний пакет](#) на суму 500 млн доларів США для надання Україні пріоритетних американських озброєнь через НАТО в межах нової ініціативи NATO Prioritised Ukraine Requirements List ([PURL](#)).

Підтримка спільного оборонного виробництва з Україною стає дедалі більш поширеною моделлю в країнах Півночі. Північні країни впроваджують «данську модель» — пряме придбання та спільне виробництво озброєнь з українськими компаніями, підхід, який дедалі частіше наслідують інші європейські партнери. Підписаний на початку цього року [меморандум](#) між українською оборонною компанією «Радіонікс» та шведською Saab є прикладом поглибленої стратегічної співпраці у сфері спільного виробництва та передачі технологій.

Зобов'язання країн Північної Європи ґрунтується на кількох чинниках: спільному сприйнятті загроз, міцних двосторонніх угодах з безпеки та інноваційних фінансових інструментах, як-от державні [гарантії](#) Данії для компаній, що інвестують в оборонний сектор України. Спільні підприємства та локалізоване виробництво додатково стимулюються бойовими інноваціями України та новими правовими рамками, що заохочують інвестиції партнерів. Збереження темпів потребуватиме збільшення фінансування, прискорення координації між ЄС і НАТО та посилення безпеки інвестицій. Втім, зобов'язання країн Північної Європи залишається і стійким, і рішучим.

Перше, що потрібно, — це взаємна дебіюрократизація. Багато речей грузне в бюрократії як із європейського боку, так і з нашого. У нас різні типи бюрократичних систем. Але якщо європейська бюрократія працює повільно, але врешті-решт орієнтована на результат, то результат нашої бюрократії непередбачуваний. Іноді настільки, що зрештою по тому чи іншому проєкту нічого не буде.

МИХАЙЛО ГОНЧАР,

президент Центру глобалістики «Стратегія XXI»

Перше, що потрібно, — це взаємна дебіюрократизація. Багато речей грузне в бюрократії як із європейського боку, так і з нашого. У нас різні типи бюрократичних систем. Але якщо європейська бюрократія працює повільно, але врешті-решт орієнтована на результат, то результат нашої бюрократії непередбачуваний. Іноді настільки, що зрештою по тому чи іншому проєкту нічого не буде.

Яскравий приклад, який ми зараз бачимо, — це німецький концерн Rheinmetall, який днями висловив невдоволення «надмірною українською бюрократією», яка уповільнює будівництво вітчизняного заводу з виробництва артилерійських снарядів. У Німеччині вже запрацював завод, а в Україні — ні.

У Європи є гроші, у нас — напрацьовані технології, ноу-хау і здобутий досвід на полі бою, який дозволяє в наступних серійних випусках тих чи інших засобів це враховувати. Це те, чого бракує європейцям. Плюс собівартість виробництва — у нас вона значно нижча. І це теж серйозно впливає. З одного боку, європейський ОПК, звісно, хоче отримати фінансування під розвиток свого виробництва. З іншого, при такій собівартості вони просто неконкурентні. Тому, авжеж, доцільніше виробляти у нас.

Зараз іде спроба гармонізувати можливості обох сторін, коли одна має гроші, а інша — необхідні технології, ноу-хау і досвід використання. Вважали, що це можна зробити доволі швидко, але виявляється, що так швидко не виходить. Проте зараз стає помітною ще одна тенденція — це намагання отримати доступ до українських виробничих технологічних ноу-хау — тих технологій, які у нас вже напрацьовані, і які дають нижчу собівартість виробництва. Але потім, щоб це виробництво робити десь на території європейських країн. Це непартнерська поведінка. Це часто пояснюється безпековою загрозою для виробників. Але, з іншого боку, це виглядає просто як спроба крадіжки.

Україна нині має один із найкращих у світі практичних досвідів сучасної війни, а її оборонна промисловість є гнучкою та перевіреною в боях. Поєднавши це з європейськими ресурсами та промисловими можливостями, можна досягти масштабів виробництва зброї, здатних справді змінити перебіг війни. Виклик полягає в тому, щоб подолати політичні вагання, занепокоєння щодо вартості та бюрократичні затримки — особливо коли прихильники Росії, такі як Китай, Іран і Північна Корея, діють значно швидше.

ЛЕОНІД ЛІТРА,

старший аналітик Центру «Нова Європа», запрошений аналітик ECFR, Україна

За останні 40 місяців повномасштабної війни західні партнери України — особливо в ЄС — відіграли ключову роль у тому, щоб допомогти країні стримувати російську агресію. США були важливим постачальником зброї, але через те, що рішучість Вашингтона починає слабшати, Європа опиняється в ситуації, коли їй, можливо, доведеться взяти на себе лідерство. Це непросте завдання, але воно цілком можливе, якщо держави ЄС максимально використають власні запаси, наростять виробництво і, де потрібно, купуватимуть зброю за межами об'єднання.

Наразі відданість Європи справжня, але її готовність є нерівномірною. Деякі країни зробили значні поставки та збільшили оборонні бюджети. Інші залишаються більш обережними. Оборонна промисловість ЄС усе ще надолужує десятиліття недофінансування, і хоча виробництво зростає, воно ще не настільки швидке, щоб відповідати потребам війни.

Щоб Україна могла відтіснити росіян, найважливішими є три чинники: швидкість, масштаб і передові технології. Україна не може досягти всіх трьох вимірів самостійно — їй потрібні західні кошти, технології та виробничі потужності, щоб розкрити свій повний потенціал. Спільні виробничі лінії в Україні, прямі інвестиції в її оборонний сектор та швидше схвалення експорту могли б суттєво змінити ситуацію.

Є й міцна основа для цього. Україна нині має один із найкращих у світі практичних досвідів сучасної війни, а її оборонна промисловість є гнучкою та перевіреною в боях. Поєднавши це з європейськими ресурсами та промисловими можливостями, можна досягти масштабів виробництва зброї, здатних справді змінити перебіг війни. Виклик полягає в тому, щоб подолати політичні вагання, занепокоєння щодо вартості та бюрократичні затримки — особливо коли прихильники Росії, такі як Китай, Іран і Північна Корея, діють значно швидше.

Якщо Європа зможе перейти від повільного консенсусу до рішучих дій, це не лише допоможе Україні захиститися, а й зміцнить безпеку всього континенту.

ПРО ЦЕНТР «НОВА ЄВРОПА»

Центр «Нова Європа» заснований 2017 року як незалежний аналітичний центр.

Аналітики Центру «Нова Європа» стали впізнаваними, адже запропонували якісний аналітичний продукт із питань зовнішньої політики України та безпеки в регіоні, поєднавши його з активними та ефективними зусиллями з адвокатування.

Бачення Центру «Нова Європа» максимально наближене до бачення майбутнього Української держави більшістю громадян: Україна повинна бути інтегрованою в Євросоюз і НАТО.

Докладніше про Центр «Нова Європа»: www.neweurope.org.ua

 <http://neweurope.org.ua>
 info@neweurope.org.ua
 <https://www.facebook.com/NECUkraine/>
 https://twitter.com/NEC_Ukraine